

Четата пътува към Вратца и нападките ѝ отъ неприятель.

Мѣсносттата, дѣто се спрѣхме и стѣпихме на ново на бѣлгарската земя, бѣ при Козлудуйскій брѣгъ. Една около 40—45 с. м. дълбочина отъ сипей, изви-та отъ къмъ юго-западъ около 2—3 метра на ширина и прѣдъ който сипей стоеше расположена една равнина, която се простира отъ къмъ югъ около половина километръ, а отъ къмъ селото се снишаваше. На южната страна на тази поляна се издигаше една малка могила. Послѣдната имаше яйцеобразна форма съ около 10—12 метра височина. На югъ отъ тази могила се издигаше доста високо бърдо, обраснало съ дрѣбакъ. Около 20—25 метра на изтокъ по край Дунава бѣха наредени камъни, които служеха за прѣдпазване на брѣга. Покрай тѣхъ дървешта отъ върба пъкъ израсли, тамъ кждѣто играяха турчетата, а на югъ отъ това мѣсто бѣ расположено и самото село Козлудуй. Дружината бѣше съ разноцвѣтно облѣкло, оприличено на войнишка униформа, съ раници на плещитѣ, подъ сунки и револвери на кръста. На рамо съ пушки белгийска система »Щрупа» съ капсули, а само 15 отъ французската система »Шеспо« и една отъ сѣщата система кавалерийска за войводата ни. Съ сабли, ятагани и тесащи, отъ които послѣднитѣ бѣха назѣбени отъ едната страна.

Слѣдъ стѣпването ни на сушата при това мѣсто, около 20—30 души съ войводата заедно се по-качихме на равнището за да извършимъ благодарствената церимония на капитанина отъ »Радецки,« а другата частъ, на чело съ знамето се бѣ остановила 50—60 метра по-навѣтрѣ, като се прѣгрѣшаха, цѣлуваха се единъ други, а отъ възхищение и въсторгъ цѣлуваха земята, като викаха: »Да живѣе Бѣлгария, долу проклятия тиранинъ—турчина.« Всичко това, и едното, и другото, се извърши много бърже, до от-